

'Door de jaren heen zag ik alles steeds sneller gaan. Ook de manier waarop mensen hun indrukken vastleggen en delen. Ik deed het tegenovergestelde en koos voor een trage aanpak.'

Frederick Feyfer (Leuven, 1977) is grafisch vormgever en illustrator. Elk jaar schakelt hij bewust voor een langere periode de digitale knop uit om met een rugzak vol schetspapier, vulpotlood en aquarelverf exotische oorden op te zoeken. Het is zijn vorm van onthaasting.

In zijn debuutalbum Congé Dessiné zijn twintig jaar tekenen en reizen voor het eerst gebundeld tot een verzameling indrukken en ontmoetingen die je meenemen op een visuele trip langs vier continenten.

9 789492 672278

OOGACHTEND

CONGÉ DESSINÉ

FREDERICK FEYFER

OOGACHTEND

CONGÉ DESSINÉ

12 LANDEN, 150 KANTTEKENINGEN

Frederick Feyfer

Veel dank aan

NADMI: VOOR DE STEUN EN HET GEDULD

ELKE: VOOR DE MUSIE WOORDEN

JOHAN & MAARTEN: VOOR DE BEGELEIDING EN DE
HULP BIJ HET SCHRIJVEN

ANN: VOOR DE KANS EN HET VERTROUWEN

Voor de Takke

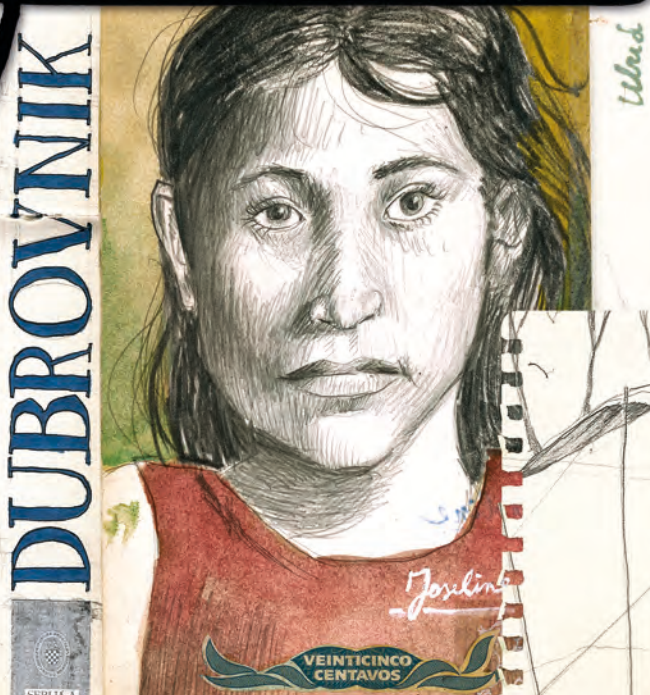
RIP JAN STEVENS (+1976-2013)

CONGÉ DESSINÉ

12 LANDEN, 150 KANTTEKENINGEN

Frederick Feyfer

O O G A C H T E N D

VOORWOORD

'Ik ga volgende maand op trektocht door Lapland. Interesse in een belevingsverhaal?'

'Ik ben op citytrip in Lissabon en bezoek enkel plekken waar geen toeristen komen. Een stuk voor jullie?'

Er gaat geen dag voorbij of ik krijg in mijn mailbox een voorstel van iemand die mij zijn, of haar, reis wil verkopen als hét reisverhaal dat Knack Weekend nodig heeft. Als coördinator van de reisreportages voor België's oudste lifestylemagazine zoek ik wekelijks naar originele of straffe verhalen die doen wegdromen of inspireren. De ene week reis ik in gedachten mee naar Guyana, het minst bezochte land van Zuid-Amerika, de andere week ontdek ik een hip eco-hotel in Amsterdam. Vanachter mijn computer beleef ik de wereld en toen ik Fredericks reistekeningen voor het eerst zag, wist ik: hier zit een verhaal in.

Tekst en foto's, daaruit bestaat het klassieke reisverhaal. Meestal trekken eerst de foto's onze aandacht en overtuigen die ons om ook de tekst te lezen. Maar wat als de beelden zo knap en gedetailleerd zijn dat ze een eigen verhaal vertellen en woorden overbodig zijn? Dat is het gevoel dat ik kreeg toen ik Fredericks tekeningen voor het eerst zag. Hier zat meer in dan een klassiek reisverhaal. Dit was van een heel andere orde.

Ik ken Frederick - Fré voor de vrienden - van toen we in Leuven allebei onze eerste professionele stappen zetten. Ik als journalist, hij als grafisch vormgever die later zijn eigen grafisch bureau oprichtte. Een job met veel druk en deadlines, maar om de geest gezond te houden legt Fré zichzelf al jaren één gouden regel op: elf maanden hard werken en dan één maand onthaasten en traag reizen. Eropuit zijn met een rugzak vol schetspapier is voor hem de ultieme vakantie voor het hoofd.

In tijden van Instagramtoerisme waarin iedereen dezelfde tropische baai of eeuwenoude tempel bezoekt om er identiek dezelfde foto te nemen als duizend anderen, zijn tekeningen van vakantieplekken die we allemaal kennen net ontzettend verfrissend. Niet alleen omdat je een tekening, in tegenstelling tot een foto, niet maakt in een fractie van een seconde, ook omdat een tekening iemands persoonlijke, unieke visie is op een plek. De tekenaar kiest wat te benadrukken, welke details weg te laten, en schept zo een eigen wereld. Het is ook hoe Fré te werk gaat en in zijn tekeningen zie ik het plezier van tijd durven nemen, keuzes maken en opperste concentratie, maar ook nieuwsgierigheid naar andere culturen en mensen.

'Straks heb ik afspraak met een blinde masseur voor een massage, portret en interview. Ik ben er keihard voor aan 't gaan!', stuurde Fré me vorig jaar vanuit Hanoi, toen hij door Vietnam en Cambodja reisde om dat getekende verslag te maken voor Knack Weekend. Wanneer ik drie weken later zijn tekeningen bekijk, ben ik opgetogen. Iedereen kent foto's van de beroemde Angkor Wat tempel in Cambodja. Maar Fredericks interpretatie van het monument, gemaakt in de blakende zon, met zwetende handen en tussen zwermen muggen, is uniek en verfrissend. Zo is het ook met de meer dan tweehonderd tekeningen in dit boek. Congé Dessiné is een verzameling indrukken en ontmoetingen die je meenemen op een visuele trip doorheen vier continenten.

Elke Lahousse

Journalist Knack Weekend

si...
entendido
no...
dano

EUROPA

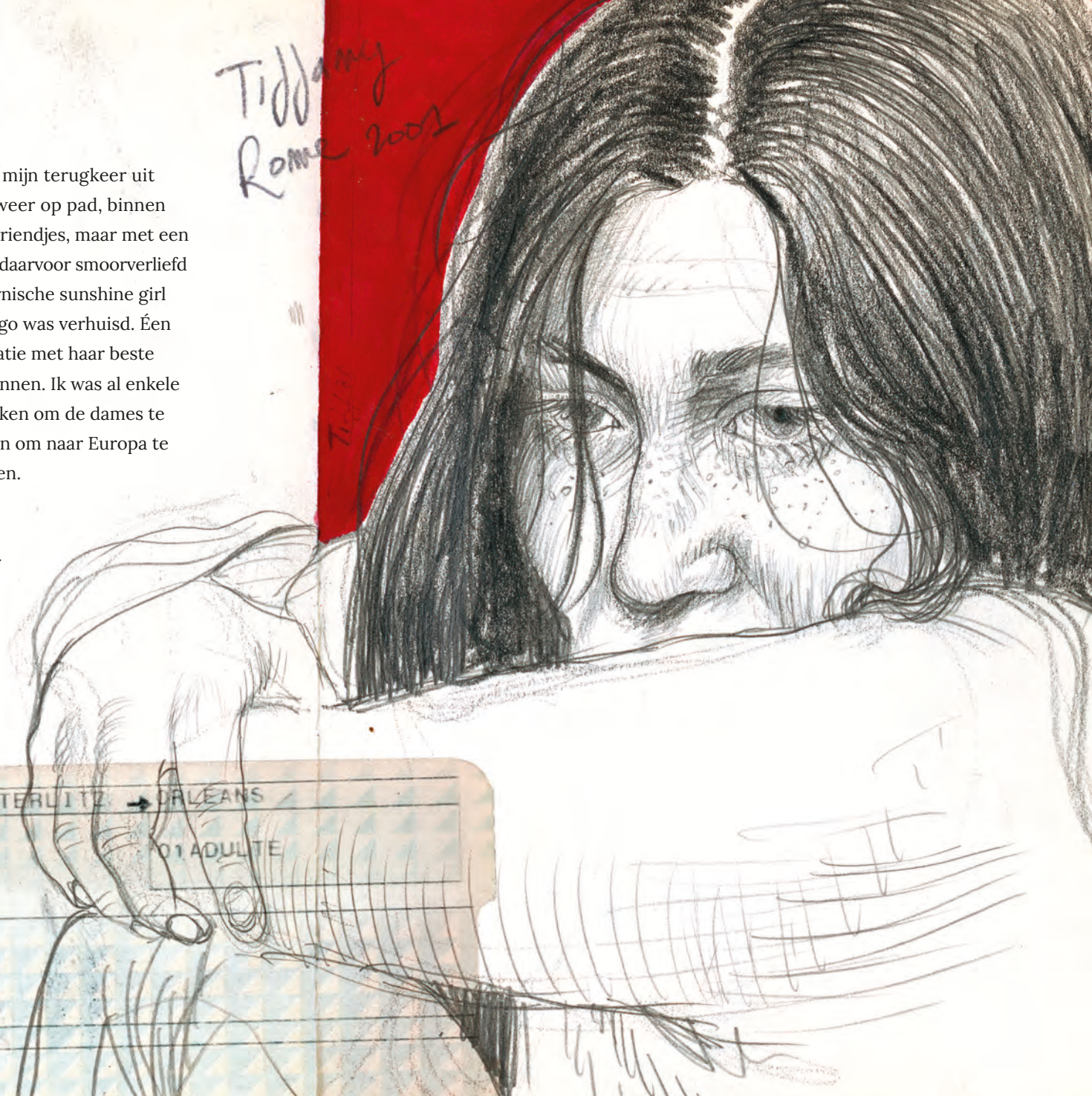

April 2001
 Brussel → Parijs → Nice → Genua → Venetië → Pisa → Rome
 2500 km per trein

Slechts enkele maanden na mijn terugkeer uit Centraal-Amerika trok ik weer op pad, binnen Europa ditmaal. Niet met vriendjes, maar met een Amerikaans meisje op wie ik een jaar daarvoor smoorverliefd was geworden. Tiffany is een Californische sunshine girl met Armeense roots, die naar Chicago was verhuisd. Een van mijn beste vrienden had een relatie met haar beste vriendin, en zo leerden we elkaar kennen. Ik was al enkele keren met hem naar Chicago getrokken om de dames te bezoeken, en nu had Tiffany besloten om naar Europa te komen om samen wat rond te trekken.

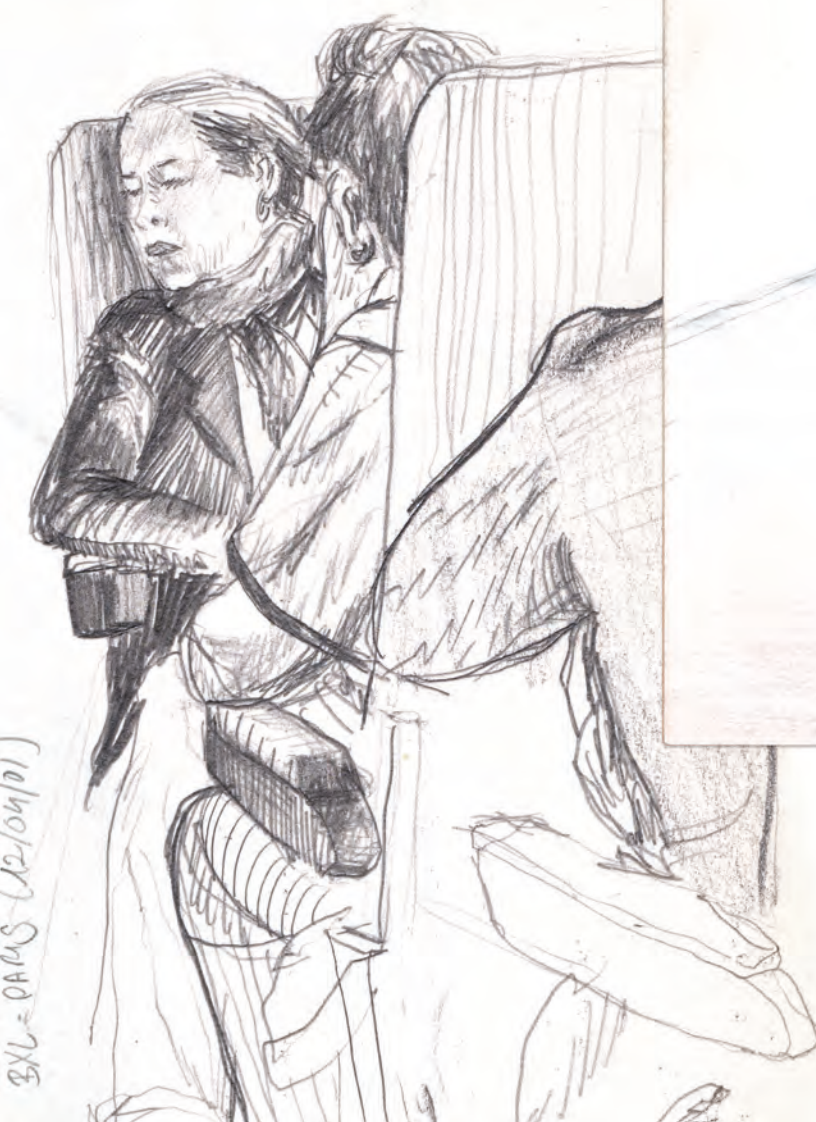
Het was haar eerste keer buiten de Verenigde Staten. We hadden elkaar nog niet eens gekust. Eigenlijk waren we nog pubers.

Tiffany
 Rome 2001

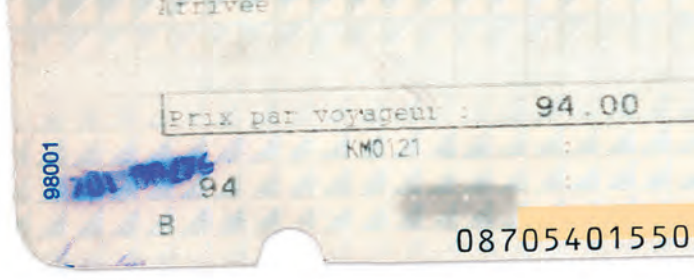

BXL - PARIS (12/04/01)

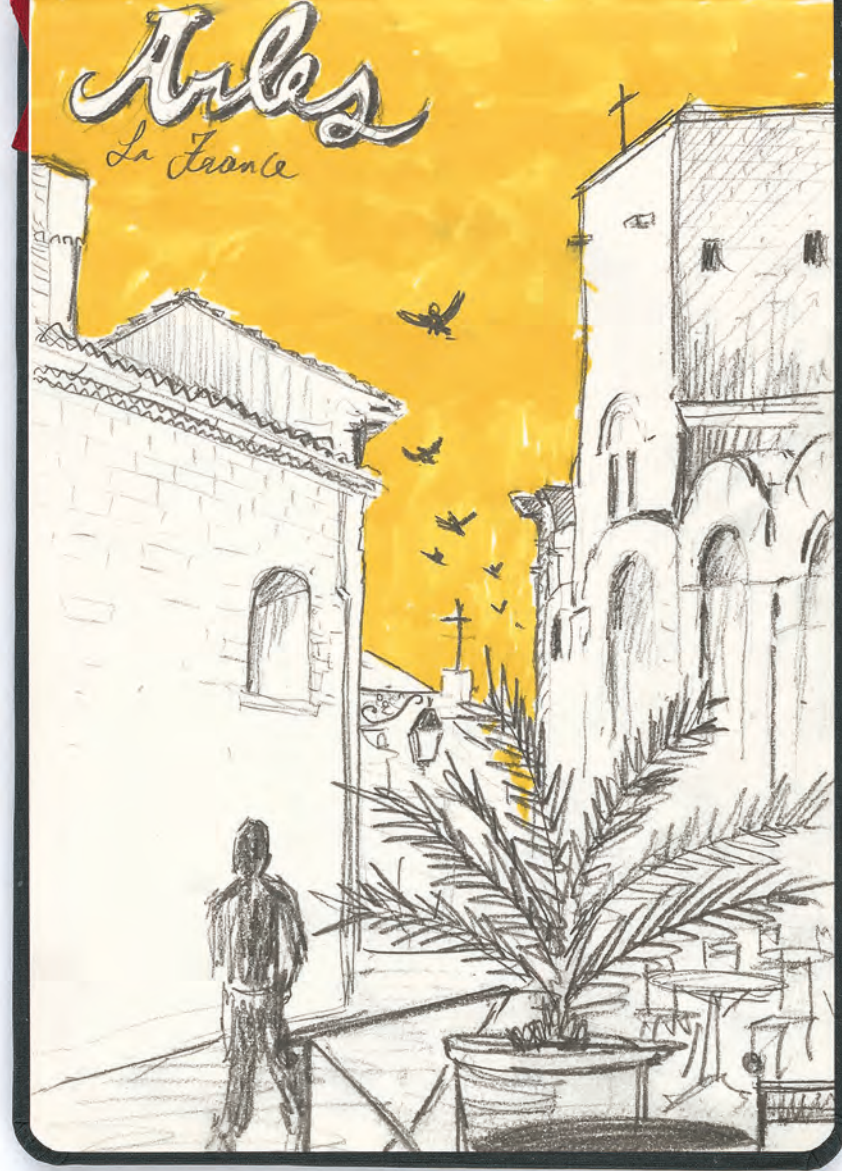

La Rochelle
15/04/2001 "France" ☺

Bordeaux
→ Montpellier

Eerlijk gezegd weet ik niet meer zo veel van de trip. Smartphones bestonden nog niet en de analoge foto's ben ik al lang verloren. Deze tekeningen zijn zowat de enige herinneringen die ik er aan over houd. Maar ik weet wel nog dat het een twee weken durend kat-en-muis spel was van aantrekken en afstoten. Ik was te verlegen om iets te ondernemen en zij weigerde me een signaal te geven om te tonen dat ze me misschien wel leuk vond.

Als ik te dicht bij haar liep, snauwde ze dat ik in haar *personal space* binnendrong, maar zodra ik haar de rug toekeerde, was ik *rude*. Misschien zit de ontgoocheling van de mij ontkende liefde er voor iets tussen, maar miss Chicago was niet de makkelijkste: de Europese straten vond ze maar vuil en het irriteerde haar mateloos dat ik Frans kon praten met de lokale bevolking zonder dat zij daar ook maar een woord van verstond. Het werd een emotionele *teenage roadtrip* door Frankrijk en Italië. Ik weet zelfs niet meer hoe lang we weg zijn geweest.

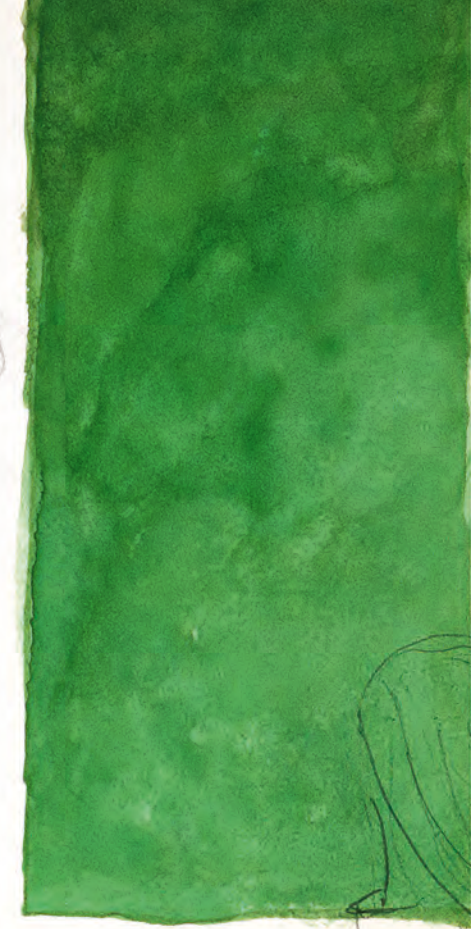
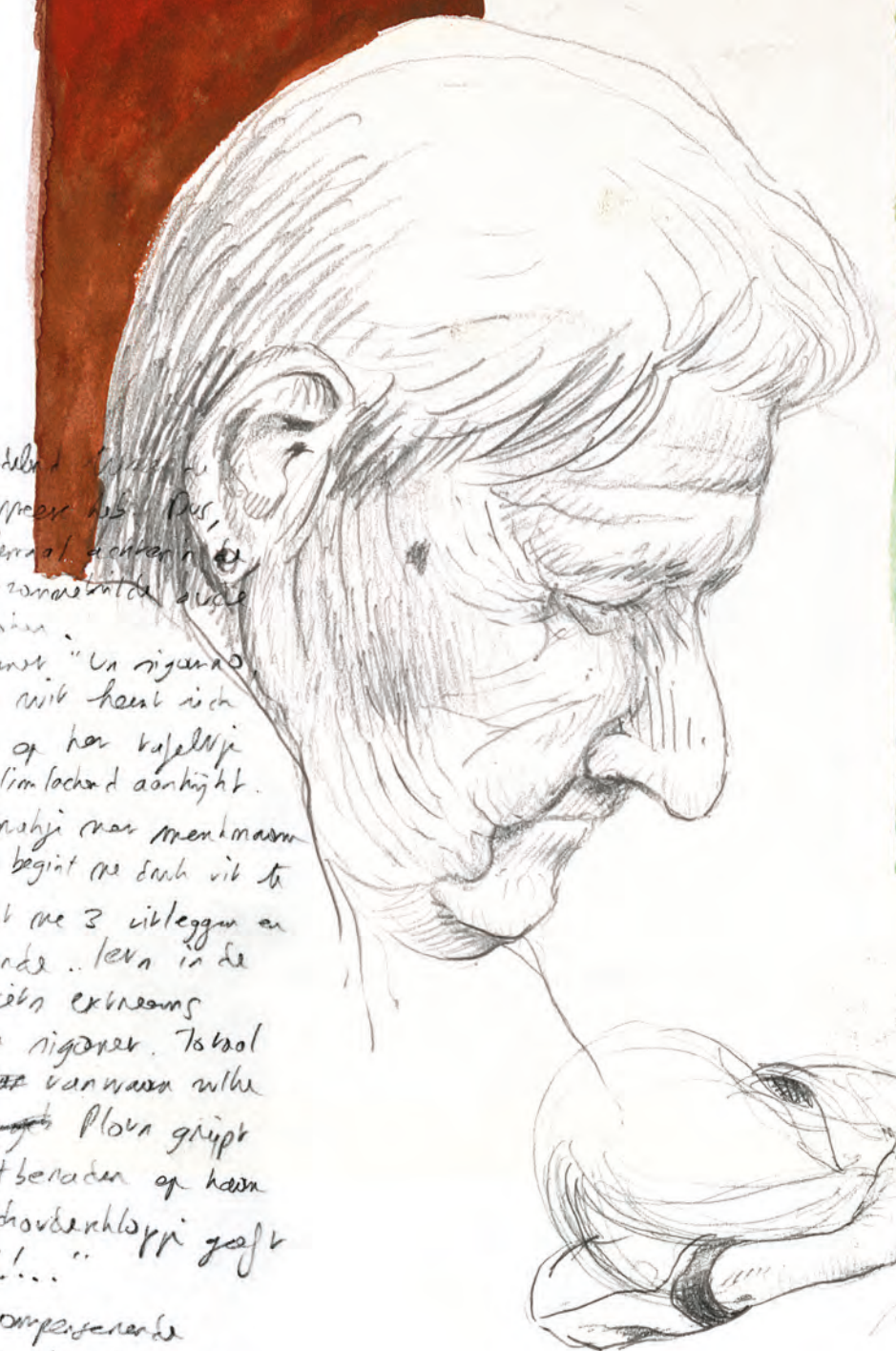

Het voelde als een treinrit door een mijneveld, steeds dieper Frankrijk in. Maar in het mondaine Nice deed een klein drama de sfeer plots keren. Tiffany was volledig in de ban van een straatartiest en filmde zijn vertoning met mijn intussen retro camera. Toen hij haar beval om daarmee te stoppen, verstond ze hem natuurlijk niet. Pas toen de man haar tegen het asfalt duwde en hardhandig de camera in beslag probeerde te nemen, begreep ze hoe laat het was. Verbouwereerd sloeg ik het tafereel gade, tot ik mijn mannelijkheid bijeenraapte en heldhaftig tussenbeide kwam. Omstaanders konden ons uit elkaar halen, maar niet voordat de man mij een blauw oog sloeg.

Nooit eerder was ik betrokken geweest bij een straatgevecht, laat staan om een vrouw te helpen. Geen idee waarom de man zo'n panische angst had om gefilmd te worden. Maar ik ontdekte wel dat een blauw oog en een bavianeninstinct een situatie kunnen ontdoeien. De rest van onze trip verliep in een aangamere sfeer.

wandelend...
 revals merk ik dat ik geen sigaretten meer heb. Dus,
 stap ik zachtmoedig naar en 2-ik helemaal achterin de
 wagon waar 2 minstens 70-jarige gezonde oude
 vrouwen dank ballen en sigaretten min.
 In gebroeders Spaans (!) vraag ik een sigaret. "Un sigaret
 es permisible porja?". Het vrouwtje aan de rijk heeft zich
 onmiddellijk naar me toe ~~aan~~ leund op het tafeltje
 van ~~me~~ haar vriendin die me glimlachend aankijkt.
 Ze biedt me een sigaret aan uit een pakje van menkman
 "MS" "la provisionals", zegt ze me. ze begint me dan uit te
 leggen waarom de letters voor staan, geeft me 3 uitleggen en
 begint luidkeels te lachen na de derde. Iets in de
 aard van "Hoche ...", in elk geval iets extreems
 vulgairs. Vervolgens geeft ze me nog een sigaret. Toeval
 denk ik bij haar vraag van (~~van~~ vanwaar welke
 grondelose vriendelijkheid?). ~~Haar~~ Ploua grijpt
 te mijn aan steken en legt deze vastberaden op haar
 pakje sigaretten waarop ze me een schouderklopje geeft
 en me maropt "Va bene Bambini!..."
 Biquet gepand maar wil en een vespiserende
 herinnering van Italiaanse codes en 2 sigaretten van
 Italiaanse makelij rijker...

Op de trein naar Genova val ik zonder sigaretten. In die tijd mocht er nog in de
 coupés gerookt worden. Ik ga dus de benen strekken en spreek in een taaltje dat
 wellicht meer op Spaans dan op Italiaans leek twee oudere dames aan die er achteraan
 in de zetels duchtig op los zitten te paffen. Een van hen biedt me glimlachend haar
 pakje "MS" aan en begint prompt aan een hele uitleg over - naar wat ik vermoed - de
 betekenis is van die afkorting. Na een tijdje schieten ze allebei onbedaarlijk in de lach.
 Ik denk dat ze er een vulgaire draai aan gaf.

We zitten nog een uur samen op de trein. Terwijl de wagonnetjes verder langs de
 prachtige kustlijn waggelen, portretteer ik één van hen en nog een paar andere
 slapende passagiers.

Slapende
 Italianen
 19/04/2001

☕ CAFE

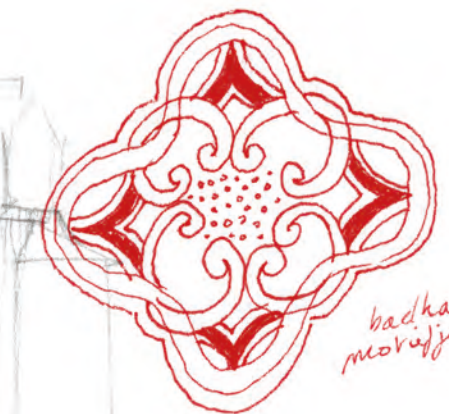

DRINKING COFFEES IN VENICE

Plaza Duomo

Venezia

badkanev-
morijje WC

SAN MARCO - VENEZIA

OPERA DELLA PRIMAZIALE PISANA

INGRESSO ALLA CATTEDRALE

VALIDO PER IL SOLO GIORNO DI EMISSIONE

Esente da IVA Art. 10 D.L. 261/02 n. 633 e successive modificazioni

VALIDO FUORI DELL'ORARIO DI CULTO

OUT OF CHURCH CEREMONY

N° 670228 D

D

Van Venetië over Pisa tot in Rome laat mijn geheugen me in de steek. In elk geval lijk ik veel getekend te hebben. Wat ik me wel nog lang zal herinneren is de laatste nacht dat we elkaar zagen. Die brachten we onschuldig knuffelend door in de gemeenschappelijke slaapzaal van een of andere Romeinse jeugdherberg. De vele kilometers werden eindelijk beloond met een kus.

Die ochtend speelt de taxirit naar de luchthaven zich in stilte af. Tot de chauffeur het ijs breekt en vertelt – in het Engels – dat hij nog met de taxi heeft gereden in Mississippi. Eindelijk spreekt iemand haar moedertaal. Dat de mensen er zo racistisch waren. Dat hij moest terugkeren om zijn legerdienst te vervullen. En dat zijn vrouw dan zwanger is geraakt van hun tweeling. Tiffany staart intussen de hele tijd zwijgend uit het raam, haar hoofd achterover op de zetel. Praatziek vertelt de man zijn levensverhaal terwijl hij te snel rijdt in zijn oude Mercedes. *“I had two girls, twins. Then my life was over. I work hard and three women go shopping with my money. Italian women...”*

Ik deel 's mans verbittering wanneer ik afscheid neem van Tiffany. We zagen elkaar nooit meer terug, maar hebben wel nog contact via Facebook. Ooit moet ik terug naar Chicago.

INDIA & SRI LANKA

भारत · श्रीलங்கை